

Bolaget som kommunen glömde.

Som så ofta förr, inleddes arbetet med Grefab - bolaget som kommunen glömde med ett tips.

En person ringde och berättade om vad han beskrev som en mängd missförhållanden i det kommunala bolaget. En del av påståendena hade vi hört många gånger tidigare: att det skulle fiffilas med kön till båtplatser, att det förekom svarta pengar och mycket annat. Det mest konkreta rörde en liten kombinerad drivmedelstation och kiosk i Björlanda kile, Hammacken, som sedan länge skulle drivas av en av Grefabs heltidsanställda hamnchefer, den så kallade hamnkaptenen. Kan det verkligen vara rätt att ge ensamrätten till all försäljning av bensen och diesel till en av bolagets egna anställda hur som helst?, frågade sig tipsaren.

Vi fick genom Bolagsverket information om att det faktiskt fanns ett företag med det namnet. Hos Bolagsverket fick vi också namn och personnummer på de som ägde Hammacken och begärde, med offentlighetsprincipen som stöd, ut deras eventuella anställningsavtal respektive hyresavtal.

Det visade sig att anställningsavtal fanns för en person med titeln hamnkaptän och att det fanns ett arrendeavtal undertecknat 2012 för Hammacken. Eftersom vi hört att verksamheten bedrivits betydligt längre än så, företaget var registrerat 1990, begärde vi ut äldre avtal och en uppgift om när samarbetet inleddes. Två arbetsdagar gick. Och då ringde vi själv, Ann-Christine Alkner Dahl, upp och berättade att några gamla avtal inte fanns.

Hon berättade då att det var något rörigt kring avtalen och en del annat i bolaget. Vid ett senare möte på Grefabs kontor lade hon hela historien om "eftersläntaren" Grefab på bordet. Hon bekräftade de tidigare tipsen om att det i vart fall funnits en kultur av svarta pengar, men förnekade fortfarande bestämt att det skulle förekomma något fiffel eller någon gräddfil till köerna för båtplats.

Under arbetets gång har vi varit i kontakt med flera andra båtplatsägare än den ursprungliga anonyma tipsaren. En av dem, Johan Eneström, hade i flera år påtalat många av de brister som Grefab nu sa sig rätta till. Andra bekräftade vad han Johan Eneström och den anonyme tipsaren sagt.

Vi fann också ytterligare bisysslor där anställda bedrivit privat näringsverksamhet på den egna arbetsplatsen och uppgifter om att en lägenhet bebotts i flera år i ett av hamnområdena utan bolagsledningens kännedom.

I stadsrevisionens granskningsrapporter fann vi bekräftelser på mycket av det Ann-Christine Alkner Dahl själv uppgav om det egna bolaget. De stora dragen bekräftades också av styrelsens ordförande som haft sin post även innan Alkner-Dahl tillträdde.

Även källor i andra delar av Stadsledningskontoret bekräftade bilden och kunde ge många konkreta exempel på hur Grefab inte gått i takt med övriga kommunens arbete för ökad önsyn och intern kontroll.

Bland annat fanns under lång tid en konflikt med Fastighetskontoret om arrendena, där Grefab länge som enda kommunal verksamhet ville ha hand om arrendena själv trots att juridiken kring arrenden och andrahandsarrenden är komplicerad. Politiken och Fastighetskontoret vann senare dragkampen och Grefab fick anpassa sig till övriga kommunens verksamheter.

Hyrer som inte höjts på fyrtio år. En kultur som präglats av tjänster och gentjänster och där svarta pengar under bordet har gett förtur. Välkommen till Grefab, det kommunala bolaget med båtplatser för över sju tusen

göteborgare.

Det började med ett telefonsamtal om en hamnkaptan i Björlanda kile. Tipsaren lät påtagligt nervös och krävde omedelbart anonymitet. I sju år hade han som många andra köat för att få en båtplats i en av kommunens hamnar och den ville han inte riskera genom att framstå som obekvämt.

Men hamnkaptanens lönsamma extraknäck hade irriterat den orolige tipsaren under lång tid. Det kan ju bara inte vara korrekt. Vem i kommunen hade egentligen gett den heltidsanställda hamnkaptanen ensamrätt att på arbetstid kränga bensin och diesel i norra Europas största småbåtshamn?

– Om bensinpumparna här utanför krånglar, vem ska man kontakta då? frågar vi kvinnan bakom disken på Grefabs röda hamnkontor vid Björlanda kile.

Hon pekar ut genom fönstret, bort mot kranarna där några medelålders män arbetar med att vinscha upp båtar inför vintern.

– Du kan kolla med han som går därute vid det röda skjulet, han i Grefab-jackan. Han brukar fixa det, säger hon.

Mannen i Grefab-jackan är sedan lite mer än trettio år heltidsanställd på Björlanda kile. Samtidigt har han i praktiken, med ledningens goda minne, haft ensamrätt att sälja drivmedel till 2 400 båtägare på den egna arbetsplatsen.

Att han tog över de två pumparna sågs troligen som en smidig lösning när OK 1990 inte längre var intresserade av att driva verksamheten.

Den lilla macken har med åren blivit ett lönsamt extraknäck.

Nyligen investerade hamnkaptanens handelsbolag i en helt ny kiosk och kafébyggnad.

– Jag frågade dåvarande vd:n om det var okej, och det var det, säger hamnkaptanen i dag om sitt extraknäck.

Men tillägger:

– Om den nya vd:n är av en annan uppfattning är det inte mycket jag kan göra åt det.

Fyra trappor upp i gamla apotekare Forsells sekelskiftesfastighet i centrala Göteborg ligger Grefabs kontor. Här administreras bolagets drygt 7 300 båtplatser.

De ljusa rummen, med högt i tak, stuckatur och höga spröjsade fönster ut mot Drottningtorget och Brunnsplanen, minner från tiden då lokalerna var apotekarfamiljens bostad.

Själva apoteket låg i gatuplanet där en av Göteborgs sista fotobutiker, Japan Foto, ligger i dag.

– När jag började här i januari var det som att träda in i en miljö från femtiotalet, säger Ann-Christine Alknær-Dahl, nyutträd vd, när hon tar emot på sitt kontor.

Ena kontorsväggen tas upp av stora fotografier på Grefabs nio kommunala småbåtshamnar och hon sticker inte under stol med att det är en, för henne, i många stycken främmande verksamhet hon blivit utsedd att basa över.

Hon har egentligen aldrig arbetat med hamn- eller båtfrågor och låter mig förstå att hennes tidigare uppdrag

som ledare för Göteborgs stads arbete för stärkt internkontroll och ökad öppenhet kan ha spelat in när hon med kort varsel utsågs till tillförordnad vd.

Hennes företrädare fick sparken med motiveringen att ägare och vd ”har olika syn på hur bolaget bör utvecklas framöver”.

Det är Ann-Christine Alkner Dahl själv som bjudit in oss efter att vi börjat ställa frågor om den lilla anspråkslösa hamnmacken i Björlanda kile.

– Det är lite knepigt, förklarade hon i telefonen när hon bjöd upp oss till kontoret.

Då hade informationen om att GP begärt ut arrendeavtalet och hamnkaptensens gulnade anställningsavtal snabbt spridit sig till kommunledningen vid Gustaf Adolfs torg.

Väl uppe på sitt kontor lägger Ann-Christine Alkner Dahl bokstavligen allt på bordet: om den lilla hamnmacken på Björlanda Kile och om bolaget.

– Det här hade jag aldrig rekommenderat styrelsen att godkänna i dag. Det är inte olagligt, men det är en bisyssla som jag menar är förtroendeskadlig, säger hon.

Det innebär i praktiken att ni har gett ensamrätt till drivmedelsförsäljning i norra Europas största småbåtshamn till en av era anställda.

– Du hör ju, det skulle inte ske i dag.

Anledningen till att hon inte gjort något åt bisysslan är, enligt Ann-Christine Alkner Dahl, att hamnkaptens ändå ska sluta under hösten.

Hon beskriver Grefab som en eftersläntare i den stora kommunala jättekoncernen. Och det är inte färgerna på tapeterna eller möblemanget som Ann-Christine Alkner Dahl syftar på när hon beskriver bolagets miljö som hämtad från 50-talet.

Det är bolagskulturen.

– Det har varit väldigt mycket som det var förr i världen, säger hon och berättar att det första hon fick göra var att be registratören att använda bläckpenna i stället för blyerts när hon för hand diarieförde alla in- och utgående handlingar.

Grefab har levt sitt eget liv. De är inte anslutna till kommunens övriga infrastruktur. De har egen server, egen telefonväxel och egna rutiner. Mycket av det Alkner Dahl berättar om känns igen från de senaste årens beskrivningar av Göteborgsandan. En kultur av tjänster och gentjänster där allt kanske inte görs helt efter regelboken, men efter en tolkning av vad som är bolagets och båtägarnas bästa. Hon är noga med att betona att det handlar om en kultur och inte enskilda medarbetare.

– Man har betraktat Grefab som ett privat företag, men inte ens ett privat företag kan leva så utanför alla juridiska ramar som man gjort här. Den röda tråden har varit nonchalansen inför legaliteten, säger Ann-Christine Alkner Dahl och berättar att samma eftermiddag som hon tog över ledningen av bolaget damp en färsk revisionsrapport ned på hennes skrivbord.

I stort sett varje fråga som Göteborgs stad prioriterat de senaste åren sågades: den interna kontrollen, etikreglerna, inköpsreglerna, enorma brister i efterlevelsen av lagen om offentlig upphandling.

Bolaget kom undan med en så kallad erinran, det näst mest allvarliga påpekandet som stadens revisorer kan

ge.

– Jag hade förstått att det var problem i Grefab, men inte att det var av den här digniteten. Uppriktigt sagt tror jag inte heller att styrelsen förstått det. Min vice ordförande var tagen när han lämnade över rapporten till mig, säger Ann-Christine Alkner Dahl.

Hennes uppdrag från styrelsen har alltsedan dess varit att genomlysa och ”städa upp bolaget”.

Det blåser upp till storm över hamnen i Björlanda kile. På vinterförvaringsplatsen, ett stenkast från havet, står Johan Eneström på huk under sin Vindö 18 och säkrar stöttorna med ett par spännband. Enligt väderprognosen från SMHI kan stormen Simone om några timmar nå 25 meter per sekund, i byarna nästan det dubbla.

– Jag har ringt Grefab så många gånger, jag har mejlat. Men inget sker. De tycker väl att jag är en sån där jobbig djävel, säger han.

Det har handlat om stort som smått. Påpekanden om att stuprör saknas på båthus och förrådslängor, vilket fått förrådsdörrar och fasader att ruttna sönder. Takpappen som slitits loss från båthusens tak och låter regnet tränga in.

Segelbåten som sjönk för något år sedan och fortfarande ligger som ett vrak vid en av bryggorna har Johan Eneström också sagt till om. Förutom masten som skjuter upp ur vattnet och ett par fendrar som guppar vid vattenytan syns bara konturerna av vad som en gång var en normalstor, sjöduglig segelbåt.

Enligt hamnkaptenen är det ett försäkringsärende som gått i stå.

– Allt verkar vara en enda röra, det enda de har ordning på är att hamnavgiften ska betalas och den ökar med ett antal procent varje år, säger Johan Eneström.

Hans tjat får stöd i de senaste revisionsrapporterna där det framgår att Grefab inte på många år haft en underhållsplan för sina hamnar. I stället för att systematiskt se över och åtgärda skador har man lappat och lagat.

Det eftersatta underhållet värderades nyligen till en kostnad på 70 miljoner kronor, inte långt från vad hela bolaget omsatt de senaste två åren.

I våras reagerade Johan Eneström på att en medlem i den egna båtföreningen påstods ha tvingats betala en anställd vid sidan av för att kunna sjösätta sin båt.

– Medlemmen berättade att han gav 300 kronor till Grefabs personal för att de inte skulle ställa vagnar och traktorer framför sjösättningskajen, säger Johan Eneström.

Han beskriver svaret från Grefab som en axelryckning. Bolaget undersökte saken och konstaterade att det var ett enstaka tillfälle för ganska många år sedan.

– För mig är det svarta pengar oavsett, säger Johan Eneström och han är säker på att det inte var en engångsföreteelse.

Att svarta pengar förekommit är Ann-Christine Alkner Dahl överens med honom om. För ett par år sedan försvann handkassorna från hamnkantoren för att försvåra den svarta ekonomin.

– Det har funnits en sådan kultur, men den är borttvättad. Inga pengar, ingen sprit, på sin höjd kan en nöjd båtägare få skänka en chokladask som ställs in på bordet i fikarummet, hävdar hon.

Hos flera vi möter i hamnen den här blåsiga dagen är det tvivel kring kösystemet som kommer upp. Ryktena är många om att vissa kan gå före kön till en egen båtplats, antingen genom kontakter eller genom att betala.

Men i frågan om köerna är Ann-Christine Alkner-Dahl mycket bestämd. Det är inte möjligt, kösystemet är i ordning, menar hon.

På bordet står tre pärmar med gulnade avtal. En del är daterade 1958, andra är från Grefabs bildande 1973. Här och var finns överstrykningar och små handskrivna tillägg. En gräll post it-lapp på ett avtal meddelar att hyran höjts, en annan post it-lapp att ett nytt företag tagit över.

– Jag har aldrig varit med om något liknande det vi ser här i Grefab. Jag har jobbat i offentlig verksamhet i 42 år och har varit med om det mesta, politiska församlingar som röstat om huruvida de ska följa lagen eller inte, allt möjligt sådant, men jag har aldrig sett maken till brist på respekt för avtal.

Det säger Ulf Dermark, pensionerad stadsjurist i Göteborg med förflutet som både kommun- och stadsbyggnadsdirektör. Sedan tidigt i våras har han varit utlånad till Grefab för att få ordning i bolagets avtalsröra.

Det handlar om arrendena på Grefabs mark, rätten att mot ersättning bedriva verksamheter i de kommunala hamnområdena. En del arrenden är i andra hand, en del i tredje, fjärde, ja till och med femtehandsarrenden har påträffats vid en granskning som Ulf Dermark gjort.

Detta trots att Grefab enligt egna avtal med Göteborgs stad inte ska hyra ut mark ens i andra hand utan kommunens medgivande.

– Vi kan säga så här, och det är inget att hymla om: Det är stora brister i avtalssituationen, väldigt rörigt. Och det har varit så länge, säger han och menar att det är så stora brister att han ställer sig frågande till om avtalen i pärmen över huvudtaget är giltiga i många fall.

Det innebär att för ett fyrtiotal verksamheter i hamnarna, allt ifrån uthyrning av surfingbrädor till båtvarv, råder helt oklara förhållanden för marken där deras verksamhet bedrivs. I teorin skulle markägaren, Göteborgs stad, kunna gå in och kräva att verksamheterna läggs ner i morgon, att byggnader rivs och att marken ska återgå.

I praktiken har det inneburit att Grefab förlorat kontrollen över vilka verksamheter som bedrivs i de egna hamnarna. En delegation från Grefab och Fastighetskontoret har gått från hamn till hamn för att undersöka vad som egentligen finns där. Man har bland annat hittat en lägenhet i hamnen där folk bott utan Grefabs kännedom och verksamheter som inte betalat arrenden på årtal.

Minst en arrendator har, enligt bolagsledningen, inte fått höjd hyra sedan 1973. En del verksamheter har fortsatt betala hyra och blivit kvar trots att de blivit uppsagda, andra (men de är få) har fått betala för mycket.

– Ibland kan det vara okända arrendatorer eller så kan arrendatorn vara död sedan länge. Men någon driver ändå vidare en verksamhet på platsen, säger Ulf Dermark.

För två veckor sedan gick Grefab ut med ett brev till alla arrendatorer och meddelade att man ska säga upp avtalen för omförhandling. Först tidigast i början av 2015 kan alla nya avtal vara färdiga.

Juln 2012 intervjuades kommunstyrelsens ordförande i Göteborg, Anneli Hulthén, i GP. Hon berättade att hon började känna sig som en städtant efter alla skandaler med mutor, jäv och oegentligheter i kommunen. Sedan Uppdrag granskning avslöjande för tre år sedan har Göteborgs stad satsat mycket tid och pengar på att stärka den interna kontrollen och få bort en ålderdomlig handslagsmentalitet av tjänster och gentjänster. Bolagens verksamheter har setts över och de har knutits hårdare till politiken vid Gustaf Adolfs torg.

Varje sten skulle det lyftas på.

Grefabs styrelseordförande Arne Lindström (V) har inget svar på varför bolaget inte riktigt hängt med i utvecklingen.

– Jag får en känsla av att det inte bara varit i Grefab som man har jobbat på i sin egen lunk och inte sett att man varit en del av Göteborgs kommun trots att man är ett kommunalt bolag.

Han är självkritisk och menar att han och de andra styrelseledamöterna möjligen kunde ha ställt djupare frågor, men det var först när revisionsrapporten kom i januari som de förstod allvaret.

– Jag vet inte om det har varit av tradition, att man inte varit riktigt vaken eller hängt med i vad som händer i kommunen.

Men detta med vikten av intern kontroll, att också bolagen är en del av staden, det kan väl inte ha undgått någon i Göteborg under de senaste åren?

– Precis. Och vi var överraskade över revisionsrapporten, den starka kritiken.

Samtidigt har det funnits varningssignaler.

Den tidigare stadsjuristen Gunnar Andersson säger till GP att han påtalade risker med Grefab för drygt fem år sedan.

– Vi gjorde kontinuerliga strategiska riskinventeringar av kommunens verksamheter och Grefab var en av dem vi fann risker hos.

Det handlade om två huvudproblem som han minns det: en misstänkt olovlig subvention av verksamheter i hamnen genom låga arrenden och att företaget inte tillämpade lagen om offentlig upphandling.

Men han beskriver det som att han inte fick gehör i kommunledningen, även om de subventionerade arrendena kom upp på bordet några år senare då en långdragen förhandling mellan Fastighetskontoret och Grefab inleddes.

Vi är tillbaka på Ann-Christine Alkner Dahls kontor. Hon är inte längre tillförordnad vd, styrelsen har gett henne fortsatt förtroende. Utanför hennes fönster pågår byggarbetet med hotellet i Brunnsparken. Spårvagnarna gnisslar sig fram nere på gatan.

Tror du att det kan dyka upp fler överraskningar?

– Det har styrelsen frågat mig vid varje möte. Jag svarar varje gång att jag hoppas att det inte kommer upp fler gråsuggor när vi vänder på stenarna. Jag hoppas att vi är igenom det här nu och kan ägna oss åt vår verksamhet i stället.

FAKTA: Grefab ägs av fyra kommuner

- Grefab, Göteborgsregionens Fritidshamnar Aktiebolag, bildades 1973 och ägs av Göteborgs stad, Mölndals kommun, Partille kommun och Ale kommun.
- Göteborgs stad har med sina 80 procent en klar majoritet av ägandet. Bolaget ska följa stadens doku-

ment och riktlinjer.

- Det huvudsakliga syftet med bolaget är att anlägga, äga, driva och utveckla fritidsbåtshamnar inom de fyra ägarkommunerna.
- Grefab har cirka 20 anställda som arbetar inom den centrala administrationen eller vid någon av bolagets sex bemannade hamnar, som var och en har en heltidsanställd hamnchef. Några obemannade hamnar ingår också i bolaget.

FAKTA: Skarp kritik från revisorerna

I en rapport från revisionsfirman KPMG konstateras en lång rad brister inom Grefab. Detta är bara några av punkterna:

- Avsaknad av uppföljning avseende avtalstrohet
- ”Grefab saknar en rutin för periodiska uppföljningar av bolagets inköp kopplat till lagen om offentlig upphandling. En avsaknad av en uppföljande rutin ökar risken att det sker inköp som bryter mot LOU och för vilka Grefab kan bli skyldiga att betala upphandlingsskadeavgift.”
- Avsaknad av riktlinjer för mutor, bestickning och närståenderelationer
- ”Grefabs inköspolicy behandlar mycket kortfattat mutor, jäv och bestickning. Dock saknas det konkreta rutiner som utförligare beskriver och exemplifierar förväntat förhållningssätt i dessa frågor.”
- Otillåten direktupphandling
- ”Grefab har under granskningsperioden köpt begagnade entreprenadmaskiner för 2,7 Mkr av tre företag. Enligt bolaget finns det inte ekonomiska resurser att köpa nya maskiner, vilket medför att bolagets tvingas köpa begagnade maskiner. Grefab har inte dokumenterat bakomliggande anledningar till varför det genomförts direktupphandlingar av entreprenadmaskiner.”

Kommunala Grefabs sparkade vd har i e-post försökt påverka bolagets styrelse inför GP:s granskning.

“Den smutskastning som nu sker ... måste omedelbart upphöra!”, skriver han till ledamöterna.

På söndagen har GP berättat om en mängd missförhållanden i det kommunala bolaget Grefab, som tillhandahåller båtplatser åt över 7000 göteborgare.

Vid årsskiftet fick den tidigare vd:n Peter Hartzell sparken och efterträddes av Ann-Christine Alkner-Dahl som varit skarpt kritisk i sina kommentarer om bolagskulturen.

I ett e-postmeddelande som skickats till flera av styrelseledamöterna i Grefab de senaste dagarna uppmanar den före detta vd:n Peter Hartzell ledamöterna att sluta upp med kritiken, som han beskriver som smutskastning och kränkande.

“Jag vänder mig nu till dig som ledamot i Grefab styrelse och önskar att ni stoppar dessa kränkningar omgående!”.

Peter Hartzell påminner om att han själv under alla år varit lojal mot bolaget, dess styrelse och personal:

“Jag skulle som ni vet aldrig säga något negativt om någon styrelsemedlem eller kollega”, skriver Peter Hartzell och fortsätter:

“Den smutskastning som nu sker, skadar mig som person, min framtida karriär och min familj och måste omedelbart upphöra!”

Grefabs vice styrelseordförande Anders Granberg (M) uppfattar meddelandet som att den före detta vd:n vill tysta den kritik som finns rörande missförhållanden i bolaget.

- Det är någon form av påtryckningar om att vi ska vara tysta, säger han.

Anders Granberg ser positivt på det förändringsarbete som nu sker under ledning av den nytilträdde vd:n Ann-Christine Alkner Dahl.

- Hon har styrelsens fullständiga mandat att komma tillrätta med situationen och jag tycker hon gör ett kanonjobb. Vi har nu den kritiska revisionsrapporten i botten och den genomlysningen som vd har gjort. Det visar ju sig att tidigare verksamhet delvis har byggts på ett luftslott, säger han.

Flera styrelseledamöter, däribland Ingrid Andreae (S), bekräftar för GP att de också fått e-postmeddelandet, men vill inte kommentera innehållet.

GP har försökt nå Peter Hartzell per telefon och e-post under hela dagen och försöker fortfarande nå honom för en kommentar

Grefabs tidigare vd Peter Hartzell beskriver sin efterträdares kritik som svartmålning med dunkla motiv.

– Det är oförtjänt kritik. Grefab är ett fantastiskt bolag som jag lade all min tid på under tretton år, säger Peter Hartzell som vid årsskiftet fick sparken som vd för Grefab.

Han anser att Ann-Christine Alkner Dahls kritik bottnar i egenintresse:

– Hennes kritik är obefogad, det handlar bara om att hon vill få en egen tjänst som vd och visa sig duktig. Det är stygt det som görs och sägs just nu, säger Peter Hartzell och berättar att han fortfarande får information från ”gubbarna i hamnen” och tycker det är märkligt att all kritik kommer nu – efter att han slutat.

Enligt honom var det ett väl fungerande bolag som han lämnade i från sig, ett bolag som gjort stora framsteg på en rad områden. Bland annat ökade antalet båtplatser, kunderna var nöjda och miljöarbetet hade tagit fart.

Han tycker inte att man ska se sig blind på den senaste revisionsrapporten utan också ta med tidigare revisionsrapporter med färre påpekanden i beräkningen.

Peter Hartzell säger att mycket av det arbete som nu genomförs i bolaget inleddes under hans tid som vd. Han såg bland annat över arrendena.

– Att det skulle finnas arrenden som inte höjts sedan 1973 låter för mig jätteunderligt, ytterst besynnerligt.

Enligt Peter Hartzell undersöktes också uppgifter om svarta pengar under hans tid, men det gick inte att finna några belägg för att det förekom.

– Att det skulle funnits en kultur av svarta pengar är något jag dementerar helt, i alla fall inte under mina tretton år, säger han.

I fallet med Hammacken i Björlanda Kile säger Peter Hartzell att den frågan var uppe i styrelsen för två år sedan. Revisorerna hade reagerat och uppmanat styrelsen att reda ut bisysslorna i företaget.

– Det två vd:ar före mig hade godkänt kan inte jag riva upp hur som helst. Han hade ju bedrivit den här verksamheten i tjugo år, säger Peter Hartzell men uppger att han delar sin efterträdarens inställning att en liknande lösning inte hade gjorts i dag.

Han lät beställa en utredning från en av stans mer meriterade advokatbyråer som undersökte frågan och kom fram till att det rörde sig om en bisyssla, men ingen olovlig sådan.

– Jag var förvånad över resultatet, men vad skulle jag göra? Styrelsen godkände sedan bisysslan.

Ann-Christine Alkner Dahl menar dock att ”en advokat från gatan” inte är rätt person att avgöra om bolaget bedömer en bisyssla som förtroendeskadlig eller ej. I övrigt vill hon inte kommentera Peter Hartzells påståenden om hennes motiv.

